

Arrest

nr. 237 517 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. BONUS loco advocaat P. VANWELDE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 5 december 2018 België binnen met een Colombiaans paspoort en verzoeken op 15 januari 2019 om internationale bescherming. Op 13 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. A. R. G. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Florida, departement Valle de Cauca, Colombia op 02 april 1981. Toen u nog jong was verhuisde u naar de stad Cali, waar u school liep. Na het middelbaar hebt u eerst dienstplicht gedaan bij het leger, alvorens op zelfstandige basis als mechaniker te gaan werken. U trouwde op 30 november 2012 met L. M. Z. P. (...) en in 2014 kregen jullie een dochter, L. (...), die zich momenteel bij jullie in België bevindt. In 2015 was er weinig werk voorhanden en dus kluste u bij als motorkoerier, terwijl uw echtgenote in een callcenter aan de slag ging. In 2016 richtten jullie samen een bedrijf op: terwijl u zich concentreerde op de technische kant hield uw vrouw zich bezig met de paperassen, naast haar andere job. Tegen het einde van 2016 draaide de zaak zo goed dat u zich voltijds inzette, en naast jullie beide sprongen er nog twee andere werknemers bij waar nodig.

Dit succes bracht echter ongenode aandacht met zich mee. Begin 2017 kwamen twee leden van de FARC in burgerkledij naar de winkel. Tot uw verrassing bleek dat zij jullie kwamen afpersen: ze eisten een maandelijkse betaling van 200.000 pesos (plusminus 55 Euro). De mannen maakten er geen geheim van dat ze gewapend waren en ze waarschuwden jullie om niet naar de politie te stappen, omdat ze dat wel te weten zouden komen. Toch was de eerste impuls van u en uw echtgenote om de hulp van de politie in te roepen. Nadat uw man deze twee FARC-leden zag spreken met politieagenten lieten jullie dat plan echter vallen en besloten te betalen. Dit ging zo verder tot oktober 2018, toen de twee mannen plots meedeelden dat ze een eenmalige bevrijdende som van 10 miljoen pesos (plusminus 2750 Euro) moesten hebben, waarna ze nooit meer zouden terugkomen. Zoveel geld hadden jullie echter niet voorradig. Jullie namen een afwachtende houding aan maar toen de mannen op 25 of 26 oktober 2018 terugkeerden was u er niet. Zij bedreigden uw vrouw en kind met een wapen en eisten opnieuw het geld alvorens met lege handen te vertrekken. Na deze escalatie besloten jullie de boeken neer te leggen en begin november 2018 naar uw zus in Bogota te gaan om deze problemen te ontlopen. Nadat jullie 20 dagen in Bogota waren kwamen er echter twee andere FARC-leden naar de winkel van uw zus. Zij grepen u vast en bedreigden met een wapen terwijl ze opnieuw eisten dat u hen 10 miljoen pesos zou betalen. Nadat ze nog zeiden dat ze over twee dagen zouden terugkomen om deze som op te halen, vertrokken ze weer. Na enige twijfel of jullie het geld zouden betalen of niet besloten jullie uiteindelijk om naar het buitenland te vertrekken. Jullie kochten tickets naar Brussel met een overstap in Parijs. Uw schoonmoeder woont al ruime tijd in België en zij kon jullie opvang bieden. Op 04 december 2018 verlieten jullie Colombia, om op 05 december in België aan te komen. Nadat jullie zich op 27 december 2018 een eerste keer hebben aangemeld bij DVZ, dienden jullie op 15 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Colombia vrezen jullie door de FARC te zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van jullie verzoek hebben jullie volgende documenten neergelegd: uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, het paspoort van uw dochter, uw diploma en dat van uw vrouw, uw identiteitskaart, militaire kaart en rijbewijs, een huwelijksakte, documenten betreffende jullie bedrijf, facturen van jullie bedrijf, vliegtickets en treintickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen heeft de afpersing waarvan u slachtoffer te zijn geworden niet te maken met uw persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van uw familie. Afpersing door criminele groeperingen, hoe laakbaar het ook is, is een wijdverbreid fenomeen in Colombia en andere Latijns-Amerikaanse

landen. Uw echtgenote geeft aan dat jullie geen andere keuze hadden om toe te geven aan deze eisen, omdat jullie nu eenmaal "in de commerciële sector zitten en een winkel hebben" (CGVS vrouw, p.8). Dit is op zich dan ook onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen; het gaat om feiten van gemeenrecht die geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève. Bovendien lopen uw verklaringen en die van uw vrouw over deze situatie al snel uiteen. Zoals u het beschrijft wilden jullie toch naar de politie te stappen toen jullie voor het eerst werd gevraagd om te betalen, totdat u op zekere dag met eigen ogen zag hoe die twee mannen in kwestie met de politie aan het kletsen waren, waarna u besloot om hen te betalen (CGVS, p.9). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij reeds tweemaal had gezien hoe deze mannen geld overhandigden aan de politie, nog voordat jullie zelf slachtoffer werden van deze afpersing (CGVS vrouw, p.8-9,11). Dat jullie dus al wisten dat deze twee criminelen onder één hoedje speelden met de politie, liet u evenwel volledig onvermeld. Uw echtgenote werd gevraagd om dit op te helderen en zij houdt het erop dat jullie allebei dergelijke incidenten hebben gezien (CGVS vrouw, p.12). Zelf licht u toe dat u eerder al eens met uw vrouw ergens naartoe was gereden en bij die gelegenheid die mannen geld van handen hadden zien wisselen (CGVS, p.13-14), waarmee u uw verklaringen lijkt te wijzigen. Daarmee is overigens niet opgehelderd waarom u beweert dat jullie toch naar de politie wilden gaan, terwijl jullie al wisten dat zoiets vermoedelijk zinloos en mogelijk zelfs gevaarlijk zou zijn.

Daar waar het eisen van "beschermingsgeld" reeds jarenlang een droeve realiteit is in Colombia, verslechterde uw situatie abrupt toen men in oktober 2018 plots 10 miljoen pesos van jullie wilden hebben. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt is het idee achter dergelijke afpersing nochtans om kleine bedragen te vragen, zodat de slachtoffers weinig gemotiveerd zijn om aangifte te doen (zie landeninfo nr.1). Vast staat in elk geval dat dit een radicale ommeswaai was in de manier waarop jullie door de FARC werden benaderd. Over de reden van deze plotse verandering tasten jullie in het duister. Uw vrouw vermoedt dat het te maken heeft met het succes van jullie zaak (CGVS vrouw, p.8). Of hetzelfde was gebeurd bij de andere winkeliers die door dezelfde mannen werden leeggezogen, weten jullie helemaal niet (CGVS, p.12) terwijl u toch zeker bent dat ook zij werden afgeperst (CGVS, p.11). Dat u zo slecht op de hoogte lijkt van de algemene situatie, wekt reeds de nodige verwondering.

Hoewel de doodsb bedreigingen die eind oktober 2018 werden geuit tegen uw vrouw en dochter de aanleiding waren om jullie bedrijf op te doeken en Cali te verlaten (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.8) hebben jullie het moeilijk om een datum te plakken op deze ingrijpende gebeurtenis. Tijdens uw spontaan relaas hebt u het over "eind oktober 2018" (CGVS, p.10), en gevraagd om precies te zijn zegt u het niet goed te herinneren maar te denken dat het gaat om 25 oktober (CGVS, p.11). Uw echtgenote is evenmin zeker: zij denkt dat het 25 of 26 oktober was (CGVS vrouw, p.8). Hoewel zij u toen onmiddellijk had opgebeld om te vertellen wat haar overkomen was blijkt ze trouwens ook niet te weten waar u op dat ogenblik was (CGVS vrouw, p.9), opnieuw een merkwaardige lacune in haar relaas. Vervolgens besloten jullie de winkel te sluiten. U verklaart dat uw vrouw en kind op 25 oktober 2018 werden bedreigd, dat u niet weet of de winkel die dag open was en dat jullie alvast nooit meer hebben opengedaan (CGVS, p.12). Uw vrouw komt andermaal niet verder dan de vage bewering dat de winkel "ongeveer eind oktober" werd gesloten (CGVS vrouw, p.9). Dat jullie op enkele dagen tijd jullie handelsactiviteiten konden afwikkelen en zonder enige moeite afspraken en contracten met toeleveranciers, klanten en huurbazen konden afzeggen, zoals jullie het beschrijven (CGVS, p.15-16; CGVS vrouw, p.9), is overigens ook zeer eigenaardig. Dat uw echtgenote verklaart dat haar broer dit allemaal op zich nam omdat jullie te bang waren (CGVS vrouw, p.9), terwijl u zegt dat u dat samen met uw schoonbroer regelde alvorens te vertrekken uit Cali (CGVS, p.15-16) komt andermaal weinig doorleefd over.

Ook over andere tijdstippen slagen jullie er niet in om specifiek te zijn. Hoewel jullie het erover eens zijn dat jullie 20 dagen in Bogota waren toen jullie opnieuw werden bedreigd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.10,11,14; CGVS vrouw, p.10,12) slagen noch u, noch uw vrouw erin om te zeggen wanneer dit heeft plaatsgevonden, of op welke datum jullie van Cali naar Bogota zijn verhuisd (CGVS, p.11 ; CGVS vrouw, p.10). Het spreekt van een opvallend gebrek aan detail in jullie beider verklaringen dat jullie niet kunnen zeggen wanneer de bedreigingen hebben plaatsgevonden die aan de basis van uw beweerde vrees liggen. Ook over wanneer jullie dit plan ten uitvoer brachten door vliegtuigtickets te kopen blijft uw partner zeer vaag: het was twee of drie dagen na de bedreiging in Bogota, maar ze weet niet precies wanneer en heeft daarvan geen betaalbewijs omdat "een persoon" de betaling voor jullie heeft gedaan (CGVS vrouw, p.10). Bij verdere navraag blijkt deze persoon haar broer te zijn, en zij erkent dat ze zou kunnen vragen wanneer hij de tickets heeft geboekt (CGVS vrouw, p.10). Indien een dergelijk stuk bestaat, is dat in alle geval nooit neergelegd ter ondersteuning van uw relaas, wat de twijfels aan de omstandigheden waarin u bent vertrokken doet toenemen.

Ook het paspoort van uw dochter past niet in de tijdlijn van de door u beweerde feiten. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat haar paspoort werd uitgereikt in Cali op 08 november 2018. Zowel u als uw echtgenote verklaren aanvankelijk dat uw vrouw dit paspoort is gaan halen in Cali (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.13). Dat is strijdig met uw verklaringen als zouden jullie op 1, 2 of 3 november 2018 Cali verlaten hebben en nooit meer teruggekeerd zijn (CGVS, p.11). Uw vrouw bevestigt nochtans dat jullie nooit meer zijn teruggekeerd naar Cali (CGVS vrouw, p.9-10). U bent hiermee geconfronteerd en lijkt dan plotseling uw verklaringen te wijzigen: jullie waren inderdaad in Bogota, en niet in Cali, en dus heeft uw vrouw niet het paspoort gehaald, maar wel uw moeder, die het vervolgens opstuurde met de post (CGVS, p.13). U kan echter niet zeggen of de procedure voor het paspoort van uw dochter reeds lopende was op het ogenblik dat jullie besloten om Cali te verlaten (CGVS, p.13). Het is vreemd dat u dit niet kan plaatsen in de chronologie van de gebeurtenissen. Het ligt voor de hand dat u zou weten of de aanvraag werd ingediend voor of nadat uw problemen in een acute crisis veranderden. Ook uw echtgenote beweert echter dat ze niet goed kan herinneren hoe alles is verlopen. Zij beweert zelf het paspoort te hebben gehaald in Cali, maar slaagt er niet in om de toestand te schetsen op het moment dat ze dat deed (CGVS vrouw, p.13). Het is pas wanneer ze erop gewezen wordt dat blijkens jullie verklaringen het paspoort pas klaar was nadat jullie Cali waren ontvlucht dat ze plots verklaart zich niet te herinneren hoe dit is verlopen: "[...] De aanvraag om het proces te starten in Cali gedaan en dan duurde het een tijdje, een of twee weken tot wanneer het klaar is. Ik herinner me niet goed." (CGVS vrouw, p.13). Wanneer na een pauze tijdens het gehoor wordt teruggekeerd naar dit onderwerp, verklaart uw vrouw dat ze een volmacht heeft gegeven aan iemand van de familie om het paspoort op te halen, maar dat ze niet precies weet wie, en dat ze denkt dat het vervolgens naar jullie werd opgestuurd (CGVS vrouw, p.15). De som van al deze tegenstrijdige, vage en weinig doorleefde verklaringen nopen tot de conclusie dat jullie geen klare wijn schenken over de omstandigheden van jullie vertrek.

Overigens is ook uw reactie op de beweerde feiten opmerkelijk in de zin dat jullie geen enkele poging hebben gedaan om hulp of bescherming van de Colombiaanse overheid in te roepen (CGVS, p.16, CGVS vrouw, p.15). Zelfs indien geloof gehecht zou worden aan de door u beweerde problemen in Cali, quod non, is het zeer opmerkelijk dat jullie ook in Bogota nooit contact hebben opgenomen met politiediensten of gerecht, dan wel met de overheidsorganen die zich in zetten voor slachtoffers van geweld, of zelfs maar om informatie in te winnen over welke stappen u zou kunnen zetten om uw veiligheid en die van uw familie zeker te stellen. Volgens uw echtgenote hadden jullie echter al beslist dat het best was om naar België te gaan (CGVS vrouw, p.15). Het CGVS benadrukt in dit verband ook dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval duidelijk niet zo is.

Dat de FARC kennelijk alle belangstelling voor u heeft verloren is voorts weinig plausibel. Het laatste dat jullie van de FARC hebben gehoord in november 2018 was dat ze binnen twee dagen de volledige som wilden krijgen (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.8). Toch maken jullie geen melding van enig incident tussen deze gebeurtenis en jullie vertrek op 04 december 2018. Jullie verklaren allebei dat er ook na jullie vertrek niets meer gebeurde in verband met deze problemen (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.10). Dat is des te meer opmerkelijk aangezien de FARC het adres van uw zus te weten kwamen, hetwelk u en uw echtgenote zelf niet eens kenden voor jullie Cali verlieten (CGVS vrouw, p.14). Gezien de goede informatie waarover de FARC kennelijk beschikt verwondert het dat deze er niet in zouden slagen om jullie verwanten te benaderen, waar deze zich ook moge bevinden nu. U verklaart namelijk dat uw zus B. (...) uit angst naar uw moeder in Cali is gevlucht (CGVS, p.10). Uw vrouw is daarvan blijkbaar niet op de hoogte: zij is even zeker dat uw zus nog altijd in Bogota werkt en woont, zij het op een ander adres nu (CGVS vrouw, p.11). Uw vrouw verklaart zelfs dat uw zus maar weinig reactie vertoonde na de dreigementen, omdat het duidelijk was dat de FARC niet haar zochten, maar jullie (CGVS vrouw, p.11). Wanneer uw echtgenote wordt geconfronteerd met uw uitspraken blijft ze volhouden dat B. (...) nog altijd in Bogota woont, maar voegt eraan toe dat ze wel vaak naar Cali reist om familie te bezoeken (CGVS vrouw, p.13), wat niet eens een begin van uitleg is. Zelf kan u ook geen opheldering bieden: u blijft achter uw versie staan dat B. (...) uit angst haar zaakje in Bogota heeft opgedoekt en naar Cali is gevlucht (CGVS, p.14). Het ontbeert alle geloofwaardigheid dat jullie over de gevolgen van de door u beweerde feiten zo flagrant tegengestelde verklaringen afleggen. In elk geval is het gezien jullie verklaringen weinig logisch dat de FARC er niet in zouden slagen om haar opnieuw te benaderen, of andere verwanten zoals uw schoonbroer die ook in jullie zaak werkte (CGVS vrouw, p.12). Zowel u (CGVS, p.7,8) als uw vrouw (CGVS vrouw, p.6) hebben overigens familie die momenteel in Cali woont en waarvan redelijkerwijs mag worden aangenomen dat die eenvoudiger te vinden zouden zijn dan uw zus die reeds lange tijd in Bogota woont.

De verbazing stijgt ten top wanneer nog blijkt dat uw houding haaks staat op uw verklaringen. U beweert dat enkel jullie familie mag weten dat jullie Colombia hebben verlaten en naar België zijn gereisd; van jullie vriendenkring is er niemand op de hoogte (CGVS, p.15). Uw vrouw bevestigt dat (CGVS vrouw, p.15). Nochtans hebt u op uw Facebookprofiel [https://www.facebook.com/d.\(...\).r.\(...\)](https://www.facebook.com/d.(...).r.(...)) openbaar een foto gedeeld waarin u aan de grote klok hangt dat u in Europa op vakantie zou zijn, wat u vervolgens staft door een foto te posten van een eurobiljet (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.2). Deze foto werd door meer dan 40 vrienden van u met een 'like' onthaald. De persoon aan wie u vertelt dat jullie op reis zijn, ene "J. R. (...)", is een volslagen onbekende voor uw echtgenote (CGVS vrouw, p.15) en zelf lijkt u ook even te moeten graven in uw geheugen alvorens te melden dat het gaat om een ex-collega, "niet echt een vriend" (CGVS, p.15). Dat u zelfs tegenover een dergelijk vage kennis niet de nood voelt om terughoudend te zijn over uw locatie laat zich moeilijk verenigen met uw bewering dat u in het grootste geheim Colombia hebt verlaten. U bent daarmee geconfronteerd en negeert volledig de implicaties van het publieke posten van dergelijke foto's op uw eigen profiel, door te zeggen dat u enkel reageerde op de reacties die werden gepost (CGVS, p.15). U gaat verder door te vermelden dat ook uw schoonmoeder het niet slim vond om zoiets op Facebook te zetten terwijl u in een asielprocedure zit (CGVS, p.15). Het heeft er dus alle schijn van dat de bezorgdheid vooral is dat de Belgische asielinstanties zouden kunnen meelezen, eerder dan een vrees dat de mensen die u naar het leven zouden staan op de hoogte raken.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De paspoorten tonen slechts jullie identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. De diploma's, huwelijksakte, militaire kaart en het rijbewijs houden geen enkel verband met de door u ingeroepen vrees. De documenten van jullie bedrijf en de daarbij horende facturen ondersteunen uw profiel als zelfstandige. Louter het feit dat jullie een eigen zaak uitbaatten volstaat echter niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De vliegtuig- en treintickets, tenslotte, vormen een indicatie voor jullie reisweg, die ook niet wordt betwijfeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation

[securitaire_20180607.pdf](#), en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L. M. Z. P. (...), verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 03 oktober 1988 in Cali, Colombia. Daar hebt u ook altijd gewoond totdat u Colombia hebt verlaten. Na uw middelbaar hebt u nog een technisch diploma gehaald als air hostess. U bent getrouwd met D. A. R. G. (...), en jullie hebben een minderjarige dochter die zich bij jullie in België bevindt. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner D. A. R. G. (...) (zie ook hieronder):

“(…)”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a, b of c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zetten dit middel als volgt uiteen:

“Tegenpartij weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers, oordelend dat de situatie in Colombia, Cali niet zodanig is dat verzoekers een reëel risico zouden lopen op ernstige schade aldaar in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980;

Uit de recente informatie die voorligt blijkt nochtans dat verzoekers, die afkomstig zijn uit Cali, minstens subsidiaire bescherming nodig hebben;

Huidige situatie in Cali is van dien aard dat het kan neerkomen op een intern gewapend conflict, waardoor verzoekers worden blootgesteld aan een risico door hun loutere aanwezigheid in het gebied (eerste onderdeel); bovendien is het risico des te meer aanwezig voor verzoekers aangezien ze slachtoffers van afpersing waren (tweede onderdeel); ten slotte zijn de tegenstrijdigheden waarop tegenpartij heeft gewezen om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers in verband met deze feiten in twijfel te trekken, niet gerechtvaardigd (derde onderdeel);

Eerste onderdeel,

Op 13.11.2019 publiceerde tegenpartij een nieuwe COI-Focus betreffende de veiligheidssituatie in Colombia¹; daarin staat te lezen dat er in Colombia ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang zijn die verder escaleren, met alle gevolgen van dien (p.7-9):

“(…)”

(eigen aanduiding)

Zoals hierboven werd vermeld, onderscheidt de COI-Focus minstens vijf gewapende conflicten in Colombia volgens de definitie van het ICRC, en dus volgens de internationaal humanitair rechterlijke definitie;

Het criterium om te bepalen of er sprake is van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 is echter ruimer dan de internationaal humanitair-rechterlijke definiëring van het begrip “binnenlands gewapend conflict”;

Dit werd benadrukt door het Europees Hof van Justitie in het arrest Diakité (C-285/12 van 30.1.2014, §34):

“(…)”

Uit de COI-Focus van 13.11.2019 blijkt dat de veiligheidssituatie in het ganse land er verder op achteruit is gegaan en bijzonder precair is in een aantal regio's, waaronder de regio Valle de Cauca, waar verzoekers vandaan komen;

In de COI-Focus van 13.11.2019 werd ook verwezen naar de situatie van geweld van gewapende groepen in Bogota (waar verzoekers zijn gevlucht) :

“(…)”

De VN Veiligheidsraad trok in oktober 2019 aan de alarmbel, daar het gewapend conflict in Colombia nog verder dreigt te ontaarden;

Het geweld in Cali is precies het gevolg van een conflict tussen meerdere gewapende groeperingen - onder meer “het José María Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen”(p. 44) - die in en vanuit Cali opereren;

Volgens een recent auditrapport van UNODC, zijn er 182 groepen gelinkt aan illegale en criminele structuren in de stad;

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing werd betoogd, is de situatie in Colombia - en in Cali - niet verbeterd; de COI-Focus vermeldt dat Cali “kent het hoogste percentage van moorden in Colombia” en “hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal IDP's, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken”(p. 44);

Gelet op het voorgaande, lopen verzoekers een groter risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980, door hun loutere aanwezigheid op het grondgebied;

Tweede onderdeel,

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat dit risico des te groter is omdat zij rechtstreeks bedreigd waren door dezelfde mensen die betrokken waren bij de gewapende conflict;

Tijdens hun verhoor, hebben verzoekers wel uitgelegd dat ze slachtoffers waren van afpersing en bedreigingen;

Er dient er op gewezen te worden naar de COI-Focus van 13.11.2019 waaruit blijkt dat afpersing een voorkomend verschijnsel is, met name in Cali;

De UNHCR beschouwt dat mensen die in afpersersgezinde beroepen werken kunnen een internationaal bescherming nodig hebben; dit blijkt uit de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Colombia-2015" dat:
"(...)"

Uit de COI-Focus van 13.11.2019 volgt dat Colombia, en ook de stad Cali, de voorbije jaren opnieuw in een geweldspiraal afgegleden zijn, die een enorme impact heeft op de burgerbevolking; zij zijn desluchtoffers van het extreem geweld (met name moorden, algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken,..) dat gehanteerd wordt door gewapende groeperingen;

Bijgevolg lopen verzoekers in geval van terugkeer naar Cali een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980;

Derde onderdeel,

Tegenpartij wijst op een aantal tegenstrijdheden in de genomen beslissing waarop verzoekers wensen te antwoorden;

1. Tegenpartij vindt het onlogisch dat verzoekers toch naar de politie wilden stappen indien ze de banden tussen de FARC en de politie al kenden ;

Hoewel verzoekers al op de hoogte waren van de mogelijke banden tussen de politie en de gewapende groepen, is het begrijpelijk dat ze instinctief bescherming bij de politie proberen te zoeken;

Het was niet totdat ze de twee mannen - die hen hadden afgeperst - zagen praten met de politie, dat ze beseften dat het niet veilig was om naar de politie te gaan:

"Eerst was dus het plan om aangifte te doen, toen besloten we om nog eventjes te wachten om te zien wat er verder zou gebeuren en toen beseften we dat het niet de meest veilige optie was omdat we beseften dat er banden waren tussen de politie en de mannen die ons bedreigen, het gaat niet over alle politiemannen maar er zijn er in onze buurt die met die milicianos praten, contact hebben" (CGVS, p.13-14);

2. Tegenpartij stelt zich de vraag waarom verzoeker geen beschermingsmaatregelen vroegen aan de Colombiaanse autoriteiten;

Verzoekers vermelden nochtans tijdens hun verhoor dat de autoriteiten in Colombia corrupt zijn:

"Er was inderdaad ook een tijd dat de politie heel corrupt was dat er dan misdaden werden gepleegd en dat er dan geld werd gegeven aan politie om het stil te houden en dat er ook veel informanten waren bij de politie (...)" (CGVS, p. 13);

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat uit het COI-focus blijkt dat corruptie bij het leger en de politie in de regio Valle del Cauca bestaat (p.28); de situatie is dezelfde in Bogota waar "er (is) een hoog wantrouwen ten opzichte van de politie. Ook het juridisch systeem boezemt weinig vertrouwen in onder de inwoners van Bogota" (p.41);

Deze situatie rechtvaardigt dat ze geen bescherming durfden te vragen bij de Colombiaanse autoriteiten;

3. Tegenpartij stelt zich de vraag waarom verzoekers zo slecht op de hoogte lijken te zijn van de algemeen situatie met de afpersing in Cali;

Dat verzoekers niet perfect op de hoogte waren of burens of andere mensen ook het onderwerp van afpersing waren of niet, doet geen afbreuk aan de problemen die zij ondervonden en waarvoor zij uit Colombia vluchtten;

Verzoekers vermelden in die zin dat het niet veilig was om over zulke informatie met burens of kennissen te praten;

4. Tegenpartij beschouwt dat verzoekers er niet slagen in om specifiek te zijn over tijdstippen;

Het blijkt echter uit hun verhoor dat ze beide vermelden dat:

- de bedreiging op 25 of 26 oktober 2018 gebeurde:

o "ik denk 25 of 26 oktober hebben ze mij en mijn dochter bedreigd met een wapen en zeiden ze dat ze me zouden vermoorden als we het geld niet gaven" (CGVS vrouw p.8),

o "dat was oktober 2018, eind oktober, ik herinner niet zo goed maar ik denk dat het 25 oktober was" (CGVS p.11),

- na dit gebeurtenis, hebben ze hun winkel niet meer geopend:

o "we hebben gesloten ongeveer eind oktober" (CGVS vrouw p.9),

o "toen hebben we dus beseft na dat voorval dat ze echt serieus waren dat er wel degelijk gevolgen zouden zijn daarom besloten we toen om de winkel te sluiten, dat was eind oktober 2018" (CGVS, p.10),

Wat betreft hun vertrek voor Bogota, verklaarden ze beiden dat:

- ze zijn begin november in Bogota aangekomen:

o "dus rond begin november zijn we in Bogota aangekomen" (CGVS vrouw p 10),

o "ik denk dat het de eerste drie dagen, 2, 3 van november was, de eerste week van november dat we in Bogota aankwamen" (CGVS, p.11),

- ze waren bedreigd 20 dagen na hun aankomst:

o "(...) en 20 dagen later was de bedreiging" (CGVS vrouw p 10),

o "het was 20 dagen na onze aankomst in Bogota" (CGVS p.11),

- ze moesten betalen 2 dagen na de bedreiging:

o "ze eisten het geld en we moesten dat binnen twee dagen geven"(CGVS vrouw p.8),

o "toen zeiden ze dat ze binnen twee dagen zouden terugkeren om dat geld te komen halen" (CGVS, p.10),

Uit het voorgaande blijkt dat hun verhalen overeenkomen en dat ze precies waren;

5. Tegenpartij vindt het vreemd dat andere verwanten van verzoekers niet werden benaderd;

Volgens verzoekers, waren ze specifiek gericht op afpersing vanwege hun economische activiteit;

Verzoekers leggen ook uit dat na de gebeurtenissen, de zus van verzoeker onder de radar probeerde te blijven;

Voor wat betreft de andere familieleden van verzoekers, wonen zij niet in hetzelfde gebied als verzoekers, wat zou verklaren dat de FARC niet naar hen kwam zoeken;

In ieder geval, het feit dat de verwanten van verzoekers niet door de FARC zijn benaderd, doet geen afbreuk aan de persoonlijke vrees van verzoekers;

6. Tegenpartij is verbaasd dat verzoeker een foto op zijn facebook profiel heeft gedeeld waarin hij "aan de grote klok hangt dat u in Europa op vakantie zou zijn";

Verzoeker erkent dat het niet verstandig was, in zijn situatie, dit soort informatie te publiceren maar hij besepte natuurlijk niet wat de gevolgen van zijn post voor zijn veiligheid zouden kunnen zijn; nadat zijn schoonmoeder erop wees, heeft hij nooit meer iets gepubliceerd over zijn verblijfplaats;

Daaruit volgt dat verzoekers voldoende aantonen dat in geval van terugkeer naar Cali een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15.12.1980 lopen;"

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen zetten dit middel als volgt uiteen:

“Tegenpartij weigert de vluchtelingstatus aan verzoekers, oordelend dat de afpersing niet te maken heeft met hun persoonlijk profiel;

Verzoekers laten nochtans gelden dat ze, als handelaars, tot een specifieke sociale groep behoort, in de zin van artikel 1.A.2 van het Verdrag van Geneve;

The UNHCR heeft ook erkend dat het behoren tot een beroepsgroep kan worden beschouwd als een “specifieke sociale groep”;

Volgens de UNHCR, een “specifieke sociale groep” is :

“a group of persons who share a common characteristic other than their risk of being persecuted, or who are perceived as a group by society. The characteristic will often be one which is innate, unchangeable, or which is otherwise fundamental to identity, conscience or the exercise of one’s human rights.” (p. 3);

The UNHCR verduidelijkt ook dat deze groep, in de samenleving, moet worden gezien als een identificeerbare groep :

“So, for example, if it were determined that owning a shop or participating in a certain occupation in a particular society is neither unchangeable nor a fundamental aspect of human identity, a shopkeeper or members of a particular profession might nonetheless constitute a particular social group if in the society they are recognized as a group which sets them apart.” (p. 4);

Inzake, wordt er bewezen dat mensen in de commerciële sector vaak het doelwit zijn van afpersing (zie eerste middel, tweede onderdeel);

Gelet op de voornoemde feiten en alle bovenstaande elementen in verband met de afpersing dient vastgesteld te worden dat verzoekers een reële vrees hebben indien ze zouden terugkeren naar Colombia;

Verzoekers dienen daarom als vluchtelingen erkend te worden;”

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het eerste en het tweede middel zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet te lopen, nu (i) de afpersing waarvan hij het slachtoffer zou zijn geworden niet te maken heeft met zijn persoonlijk profiel, of bij uitbreiding, het profiel van zijn familie en het om feiten van gemeenrecht gaat die geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, (ii) zijn verklaringen over deze situatie en die van verzoekster uiteenlopen, (iii) hij en verzoekster niet kunnen verklaren waarom hun belagers in oktober 2018 plots tien miljoen pesos van hen wilden hebben, daar waar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt blijkt dat het idee achter dergelijke afpersing nochtans om kleine bedragen te vragen is, (iv) hij en verzoekster moeite hebben om een datum te plakken op het incident eind oktober 2018 waarbij verzoekster en haar dochter met de dood zouden zijn bedreigd, hoewel dit de aanleiding was om hun bedrijf op te doeken en Cali te verlaten, (v) hij en verzoekster er ook over andere tijdstippen, zoals dat van de bedreiging in Bogota, niet in slagen om specifiek te zijn, (vi) het paspoort van zijn dochter niet past in de tijdlijn van de door hem beweerde feiten, (vii) hij en verzoekster geen enkele poging hebben gedaan om hulp of bescherming van de Colombiaanse overheid in te roepen, (viii) het voorts weinig plausibel is dat de FARC kennelijk alle belangstelling voor hem en verzoekster heeft verloren, (ix) zijn houding haaks op zijn verklaringen staat, en (x) de door hem neergelegde documenten deze beoordeling niet kunnen ombuigen, en omdat (B) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeksters asielmotieven volledig gebaseerd zijn op de asielmotieven van verzoeker zodat aan haar identiek dezelfde status toegekend wordt, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren dat zij hun land van herkomst hebben verlaten omwille van problemen met leden van de FARC die hen zouden hebben afgeperst. Zij stellen sinds 2016 in de stad Cali een eigen handelszaak te hebben gehad en begin 2017 bezoek te hebben gekregen van twee gewapende leden van de FARC die een maandelijkse betaling van 200.000 pesos eisten. Omdat deze mannen banden bleken te hebben met de politie, zouden verzoekende partijen de hulp van de politie niet hebben ingeroepen en maandelijks hebben betaald. Dit zouden zij gedaan hebben tot oktober 2018, toen de twee mannen plots zouden hebben meegedeeld dat ze een eenmalige som van tien miljoen pesos moesten hebben, waarna zij nooit meer zouden terugkomen. Omdat zij dit bedrag niet hadden, zouden verzoekende partijen een afwachtende houding hebben aangenomen. Echter, op 25 of 26 oktober 2018 zouden de mannen teruggekeerd zijn om hun geld op te eisen en daarbij verzoekster en het kind van verzoekende partijen met een wapen hebben bedreigd. Na dit incident zouden verzoekende partijen besloten hebben hun handelszaak op te doeken en naar verzoekers zus in Bogota te gaan om hun problemen met de FARC te ontlopen. Twintig dagen na hun aankomst in Bogota zouden verzoekende partijen evenwel opnieuw zijn bedreigd. Dit keer zouden twee andere leden van de FARC naar de winkel van verzoekers zus zijn gekomen om van verzoeker tien miljoen pesos te eisen onder bedreiging met een wapen. Ze zouden weer vertrokken zijn nadat ze lieten weten dat ze deze som over twee dagen zouden komen halen. Na enige twijfel of zij het geld al dan niet zouden betalen, zouden verzoekende partijen uiteindelijk besloten hebben om naar het buitenland te vertrekken. Zij namen op 4 december 2018 het vliegtuig naar België, waar zij op 5 december 2018 aankwamen. Bij terugkeer naar Colombia vrezen verzoekende partijen door de FARC te zullen worden vermoord.

De Raad merkt op dat uit de verklaringen van verzoekende partijen duidelijk blijkt dat hun belagers louter uit waren op hun geld en dat zij uit puur opportunistische overwegingen handelden, met name met het oog op geldelijk gewin. Het gaat aldus om feiten van gemeenrechtelijke aard die geen verband houden met één van de criteria bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zodat op basis van deze feiten, zo daaraan al enig geloof kan worden gehecht, niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst worden vervolgd op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of behoren tot een specifieke sociale groep.

Verzoekende partijen laten in het tweede middel gelden dat zij, als handelaars, tot een “specifieke sociale groep” behoren in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Zij tonen dit evenwel niet *in concreto* aan. Uit de in artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet vervatte toelichting bij het begrip ‘specifieke sociale groep’, zoals bedoeld in voormeld artikel van het Verdrag van Genève, blijkt duidelijk dat de leden van dergelijke groep een particulariteit gemeenschappelijk hebben die niet kan worden gewijzigd of die dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele integriteit dat van hen niet mag worden geëist dat zij deze opgeven, of nog, dat hun eigenheid als groep hierin gelegen is dat zij door hun directe omgeving als afwijkend worden beschouwd. Uit hun verklaringen blijkt niet – en

verzoekende partijen tonen niet aan – dat het beroep van handelaar in Colombia als dermate fundamenteel voor hun identiteit wordt beschouwd dat van hen niet zou kunnen worden geëist dat zij dit opgeven, noch dat handelaars binnen de Colombiaanse samenleving als een afwijkende groep worden gepercipieerd. De omstandigheid dat mensen in de commerciële sector vaak het doelwit zijn van afpersing, is in dezen irrelevant. Bovendien dient te worden gewezen op artikel 48/3, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat er een verband moet zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden. Gelet op hogere vaststelling dat hun belagers vanuit louter financiële motieven handelden, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen omwille van hun hoedanigheid van handelaar het slachtoffer zouden zijn geworden van de daden die zij aanvoeren. Mede gelet op het feit dat zij onvoldoende inspanningen hebben geleverd om hertegen de bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen (zie verder), kan evenmin worden aangenomen dat verzoekende partijen omwille van hun hoedanigheid als handelaar zouden verstoken zijn gebleven van die bescherming.

Bovendien is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan de aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, en dit nog daargelaten de kwalificatie ervan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen er niet in slagen om enkele ingrijpende gebeurtenissen die de kern van hun relaas uitmaken precies in de tijd te situeren. In de eerste bestreden beslissing wordt dit in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Hoewel de doodsb bedreigingen die eind oktober 2018 werden geuit tegen uw vrouw en dochter de aanleiding waren om jullie bedrijf op te doeken en Cali te verlaten (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.8) hebben jullie het moeilijk om een datum te plakken op deze ingrijpende gebeurtenis. Tijdens uw spontaan relaas hebt u het over “eind oktober 2018” (CGVS, p.10), en gevraagd om precies te zijn zegt u het niet goed te herinneren maar te denken dat het gaat om 25 oktober (CGVS, p.11). Uw echtgenote is evenmin zeker: zij denkt dat het 25 of 26 oktober was (CGVS vrouw, p.8). Hoewel zij u toen onmiddellijk had opgebeld om te vertellen wat haar overkomen was blijkt ze trouwens ook niet te weten waar u op dat ogenblik was (CGVS vrouw, p.9), opnieuw een merkwaardige lacune in haar relaas. Vervolgens besloten jullie de winkel te sluiten. U verklaart dat uw vrouw en kind op 25 oktober 2018 werden bedreigd, dat u niet weet of de winkel die dag open was en dat jullie alvast nooit meer hebben opengedaan (CGVS, p.12). Uw vrouw komt andermaal niet verder dan de vage bewering dat de winkel “ongeveer eind oktober” werd gesloten (CGVS vrouw, p.9). Dat jullie op enkele dagen tijd jullie handelsactiviteiten konden afwikkelen en zonder enige moeite afspraken en contracten met toeleveranciers, klanten en huurbazen konden afzeggen, zoals jullie het beschrijven (CGVS, p.15-16; CGVS vrouw, p.9), is overigens ook zeer eigenaardig. Dat uw echtgenote verklaart dat haar broer dit allemaal op zich nam omdat jullie te bang waren (CGVS vrouw, p.9), terwijl u zegt dat u dat samen met uw schoonbroer regelde alvorens te vertrekken uit Cali (CGVS, p.15-16) komt andermaal weinig doorleefd over.

Ook over andere tijdstippen slagen jullie er niet in om specifiek te zijn. Hoewel jullie het erover eens zijn dat jullie 20 dagen in Bogota waren toen jullie opnieuw werden bedreigd (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.10,11,14; CGVS vrouw, p.10,12) slagen noch u, noch uw vrouw erin om te zeggen wanneer dit heeft plaatsgevonden, of op welke datum jullie van Cali naar Bogota zijn verhuisd (CGVS, p.11 ; CGVS vrouw, p.10). Het spreekt van een opvallend gebrek aan detail in jullie beider verklaringen dat jullie niet kunnen zeggen wanneer de bedreigingen hebben plaatsgevonden die aan de basis van uw beweerde vrees liggen. Ook over wanneer jullie dit plan ten uitvoer brachten door vliegtuigtickets te kopen blijft uw partner zeer vaag: het was twee of drie dagen na de bedreiging in Bogota, maar ze weet niet precies wanneer en heeft daarvan geen betaalbewijs omdat “een persoon” de betaling voor jullie heeft gedaan (CGVS vrouw, p.10). Bij verdere navraag blijkt deze persoon haar broer te zijn, en zij erkent dat ze zou kunnen vragen wanneer hij de tickets heeft geboekt (CGVS vrouw, p.10). Indien een dergelijk stuk bestaat, is dat in alle geval nooit neergelegd ter ondersteuning van uw relaas, wat de twijfels aan de omstandigheden waarin u bent vertrokken doet toenemen.”

In het derde onderdeel van het eerste middel wijzen verzoekende partijen erop dat uit hun verklaringen blijkt dat zij beiden vermeld hebben dat verzoekster en haar dochter op 25 of 26 oktober 2018 werden bedreigd, dat ze na deze gebeurtenis hun winkel niet meer hebben geopend, dat ze begin november in Bogota zijn aangekomen, dat ze twintig dagen later bedreigd werden en dat het geld twee dagen later zou worden opgeëist. Hieruit blijkt dat hun verhalen overeenkomen en precies waren, aldus verzoekende partijen. Door louter te wijzen op enkele overeenkomsten tussen hun beider verklaringen weerleggen verzoekende partijen bovenstaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, evenwel niet. Hieruit blijkt dat geen van beiden de opeenvolgende feiten van hun relaas precies in de tijd kon situeren.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekende partijen uiteenlopende en incoherente verklaringen hebben afgelegd over de vermeende banden tussen hun belagers en de politie en, daaraan gerelateerd, hun initiële intentie om naar de politie te stappen. Ten aanzien van verzoeker wordt dit in de eerste bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zoals u het beschrijft wilden jullie toch naar de politie te stappen toen jullie voor het eerst werd gevraagd om te betalen, totdat u op zekere dag met eigen ogen zag hoe die twee mannen in kwestie met de politie aan het kletsen waren, waarna u besloot om hen te betalen (CGVS, p.9). Uw echtgenote verklaart dan weer dat zij reeds tweemaal had gezien hoe deze mannen geld overhandigden aan de politie, nog voordat jullie zelf slachtoffer werden van deze afpersing (CGVS vrouw, p.8-9,11). Dat jullie dus al wisten dat deze twee criminelen onder één hoedje speelden met de politie, liet u evenwel volledig onvermeld. Uw echtgenote werd gevraagd om dit op te helderen en zij houdt het erop dat jullie allebei dergelijke incidenten hebben gezien (CGVS vrouw, p.12). Zelf licht u toe dat u eerder al eens met uw vrouw ergens naartoe was gereden en bij die gelegenheid die mannen geld van handen hadden zien wisselen (CGVS, p.13-14), waarmee u uw verklaringen lijkt te wijzigen. Daarmee is overigens niet opgehelderd waarom u beweert dat jullie toch naar de politie wilden gaan, terwijl jullie al wisten dat zoiets vermoedelijk zinloos en mogelijk zelfs gevaarlijk zou zijn.”

Verzoekende partijen repliceren in het derde onderdeel van het eerste middel dat zij al op de hoogte waren van de *“mogelijke banden tussen de politie en de gewapende groepen”*, maar dat het begrijpelijk is dat ze instinctief bescherming bij de politie proberen te zoeken. Deze versie van de feiten strookt evenwel niet met de verklaringen die verzoekster aflegde. Zij bevestigde herhaaldelijk dat zij gezien heeft hoe de twee mannen van de FARC geld overhandigden aan de politie voordat ze haar en verzoeker kwamen afpersen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 8-9, 11). Dat verzoekende partijen pas zouden hebben beseft dat het niet veilig was om naar de politie te gaan toen ze de twee mannen die hen hadden afgeperst zagen praten met de politie, zoals zij in thans hun verzoekschrift beweren, is in het licht van voormelde verklaringen niet aannemelijk.

Voorts bevat het relaas van verzoekende partijen een opmerkelijk hiaat, in die zin dat zij er weliswaar van op de hoogte waren dat ook andere zaakvoerders in de omgeving door de FARC werden afgeperst, maar geen flauw benul hadden of die in oktober 2018 ook plots aanzienlijk meer moesten betalen (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 11-12). Het betoog in het derde onderdeel van het eerste middel als zou het niet veilig zijn geweest om hierover met burens of kennissen te praten is niet afdoende, nu het blijkens de verklaringen van verzoekende partijen alsook de informatie in het administratief dossier geen geheim is dat vele lokale ondernemingen in Colombia worden afgeperst. Uit voormelde informatie blijkt overigens dat het telkens om kleine bedragen gaat, zodat de slachtoffers weinig gemotiveerd zijn om aangifte te doen. Dat verzoekende partijen op gegeven moment plots een aanzienlijk bedrag zouden hebben moeten betalen, maar het raden hebben naar de reden hiervoor en ook geen navraag hebben gedaan bij andere slachtoffers van afpersing, is wel degelijk van aard om hun geloofwaardigheid op de helling te plaatsen.

Aan hun geloofwaardigheid wordt verder afbreuk gedaan door de opmerkelijke vaststelling dat verzoekende partijen de drastische beslissing hebben genomen om hun zaak op te doeken en uiteindelijk hun land van herkomst te verlaten zonder eerst hulp of bescherming van de Colombiaanse overheid in te roepen. In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband terecht als volgt overwogen:

“Zelfs indien geloof gehecht zou worden aan de door u beweerde problemen in Cali, quod non, is het zeer opmerkelijk dat jullie ook in Bogota nooit contact hebben opgenomen met politiediensten of gerecht, dan wel met de overheidsorganen die zich inzetten voor slachtoffers van geweld, of zelfs maar om informatie in te winnen over welke stappen u zou kunnen zetten om uw veiligheid en die van uw familie zeker te stellen. Volgens uw echtgenote hadden jullie echter al beslist dat het best was om naar België te gaan (CGVS vrouw, p.15). Het CGVS benadrukt in dit verband ook dat internationale bescherming pas kan worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput, wat in uw geval duidelijk niet zo is.”

Verzoekende partijen betogen in het derde onderdeel van het eerste middel onder verwijzing naar hun verklaringen en de landeninformatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissingen dat de autoriteiten in Colombia corrupt zijn en dat zij daarom geen bescherming durfden te vragen. Waar de Raad kan aannemen dat verzoekende partijen er geen goede hoop op zouden hebben gehad dat een klacht bij de politie iets zou uithalen, acht hij het niet aannemelijk dat zij dit zelfs niet eens geprobeerd

hebben, noch de moeite hebben gedaan om een andere instantie te contacteren die hen mogelijks zou kunnen bijstaan of adviseren.

De commissaris-generaal wijst in de eerste bestreden beslissing verder op volgende incoherenties in het relaas van verzoekende partijen, waar hij in hoofde van verzoeker overweegt:

“Dat de FARC kennelijk alle belangstelling voor u heeft verloren is voorts weinig plausibel. Het laatste dat jullie van de FARC hebben gehoord in november 2018 was dat ze binnen twee dagen de volledige som wilden krijgen (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.8). Toch maken jullie geen melding van enig incident tussen deze gebeurtenis en jullie vertrek op 04 december 2018. Jullie verklaren allebei dat er ook na jullie vertrek niets meer gebeurde in verband met deze problemen (CGVS, p.10; CGVS vrouw, p.10). Dat is des te meer opmerkelijk aangezien de FARC het adres van uw zus te weten kwamen, hetwelk u en uw echtgenote zelf niet eens kenden voor jullie Cali verlieten (CGVS vrouw, p.14). Gezien de goede informatie waarover de FARC kennelijk beschikt verwondert het dat deze er niet in zouden slagen om jullie verwanten te benaderen, waar deze zich ook moge bevinden nu. U verklaart namelijk dat uw zus B. (...) uit angst naar uw moeder in Cali is gevlucht (CGVS, p.10). Uw vrouw is daarvan blijkbaar niet op de hoogte: zij is even zeker dat uw zus nog altijd in Bogota werkt en woont, zij het op een ander adres nu (CGVS vrouw, p.11). Uw vrouw verklaart zelfs dat uw zus maar weinig reactie vertoonde na de dreigementen, omdat het duidelijk was dat de FARC niet haar zochten, maar jullie (CGVS vrouw, p.11). Wanneer uw echtgenote wordt geconfronteerd met uw uitspraken blijft ze volhouden dat B. (...) nog altijd in Bogota woont, maar voegt eraan toe dat ze wel vaak naar Cali reist om familie te bezoeken (CGVS vrouw, p.13), wat niet eens een begin van uitleg is. Zelf kan u ook geen opheldering bieden: u blijft achter uw versie staan dat B. (...) uit angst haar zaakje in Bogota heeft opgedoekt en naar Cali is gevlucht (CGVS, p.14). Het ontbeert alle geloofwaardigheid dat jullie over de gevolgen van de door u beweerde feiten zo flagrant tegengestelde verklaringen afleggen. In elk geval is het gezien jullie verklaringen weinig logisch dat de FARC er niet in zouden slagen om haar opnieuw te benaderen, of andere verwanten zoals uw schoonbroer die ook in jullie zaak werkte (CGVS vrouw, p.12). Zowel u (CGVS, p.7,8) als uw vrouw (CGVS vrouw, p.6) hebben overigens familie die momenteel in Cali woont en waarvan redelijkerwijs mag worden aangenomen dat die eenvoudiger te vinden zouden zijn dan uw zus die reeds lange tijd in Bogota woont.”

In het derde onderdeel van het eerste middel repliceren verzoekende partijen dat zij specifiek werden gevisieerd omwille van hun economische activiteit en dat de zus van verzoeker na de gebeurtenissen onder de radar probeerde te blijven. Zij stellen echter tevens dat hun andere familieleden niet in hetzelfde gebied wonen en dat dit zou verklaren waarom de FARC hen niet kwam zoeken. Dit laatste betreft een loutere bewering die verzoekende partijen niet staven en die bovendien geen steek houdt nu uit hun verklaringen blijkt dat deze familieleden net als hen in Cali woonden en hun belagers er zelfs in geslaagd zouden zijn om de verblijfplaats van de zus van verzoeker in Bogota te achterhalen.

Het mag verder ten zeerste verbazen dat verzoekende partijen aangeven zeer discreet te zijn gebleven over hun vertrek uit Colombia en hun reis naar België – enkel hun familie zou hiervan op de hoogte zijn – maar dat verzoeker op zijn openbaar Facebookprofiel wel een foto heeft gedeeld waarmee hij zijn verblijf in België kenbaar maakt aan zijn contacten op Facebook en al wie zijn pagina bezoekt, zoals blijkt uit de in het administratief dossier opgenomen screenshots (adm. doss., stuk 15, map met ‘landeninformatie’, nr. 2). Dat verzoeker niet zou hebben beseft wat de gevolgen van zijn post voor zijn veiligheid zouden kunnen zijn en dat zijn schoonmoeder hem hierop diende te wijzen, acht de Raad niet aannemelijk in het licht van de ernstige dreiging die hem en zijn gezin volgens de verklaringen van verzoekende partijen boven het hoofd zou hangen. De omstandigheid dat verzoeker nadien niets meer over zijn verblijfplaats zou hebben gedeeld op zijn Facebookpagina kan zijn gedrag niet verschonen.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partijen volgend motief omtrent de omstandigheden van hun vertrek in hun verzoekschrift geheel onverlet laten:

“Ook het paspoort van uw dochter past niet in de tijdlijn van de door u beweerde feiten. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat haar paspoort werd uitgereikt in Cali op 08 november 2018. Zowel u als uw echtgenote verklaren aanvankelijk dat uw vrouw dit paspoort is gaan halen in Cali (CGVS, p.12; CGVS vrouw, p.13). Dat is strijdig met uw verklaringen als zouden jullie op 1, 2 of 3 november 2018 Cali verlaten hebben en nooit meer teruggekeerd zijn (CGVS, p.11). Uw vrouw bevestigt nochtans dat jullie nooit meer zijn teruggekeerd naar Cali (CGVS vrouw, p.9-10). U bent hiermee geconfronteerd en lijkt dan plotseling uw verklaringen te wijzigen: jullie waren inderdaad in Bogota, en niet in Cali, en dus heeft uw vrouw niet het paspoort gehaald, maar wel uw moeder, die het vervolgens opstuurde met de post (CGVS, p.13). U kan echter niet zeggen of de procedure voor het paspoort van uw dochter reeds lopende was op het ogenblik dat jullie besloten om Cali te verlaten (CGVS, p.13). Het is vreemd dat u dit

niet kan plaatsen in de chronologie van de gebeurtenissen. Het ligt voor de hand dat u zou weten of de aanvraag werd ingediend voor of nadat uw problemen in een acute crisis veranderden. Ook uw echtgenote beweert echter dat ze niet goed kan herinneren hoe alles is verlopen. Zij beweert zelf het paspoort te hebben gehaald in Cali, maar slaagt er niet in om de toestand te schetsen op het moment dat ze dat deed (CGVS vrouw, p.13). Het is pas wanneer ze erop gewezen wordt dat blijkens jullie verklaringen het paspoort pas klaar was nadat jullie Cali waren ontvlucht dat ze plots verklaart zich niet te herinneren hoe dit is verlopen: "[...] De aanvraag om het proces te starten in Cali gedaan en dan duurde het een tijdje, een of twee weken tot wanneer het klaar is. Ik herinner me niet goed." (CGVS vrouw, p.13). Wanneer na een pauze tijdens het gehoor wordt teruggekeerd naar dit onderwerp, verklaart uw vrouw dat ze een volmacht heeft gegeven aan iemand van de familie om het paspoort op te halen, maar dat ze niet precies weet wie, en dat ze denkt dat het vervolgens naar jullie werd opgestuurd (CGVS vrouw, p.15). De som van al deze tegenstrijdige, vage en weinig doorleefde verklaringen nopen tot de conclusie dat jullie geen klare wijn schenken over de omstandigheden van jullie vertrek."

Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, aangezien zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het geheel van de hoger uiteengezette motieven is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen over de reden van hun vertrek uit Colombia en hun komst naar België.

De door verzoekende partijen neergelegde documenten (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten') zijn niet van aard een ander licht te werpen op deze beoordeling, zoals in de bestreden beslissingen als volgt wordt toegelicht:

"De paspoorten tonen slechts jullie identiteit en nationaliteit aan, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. De diploma's, huwelijksakte, militaire kaart en het rijbewijs houden geen enkel verband met de door u ingeroepen vrees. De documenten van jullie bedrijf en de daarbij horende facturen ondersteunen uw profiel als zelfstandige. Louter het feit dat jullie een eigen zaak uitbaatten volstaat echter niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De vliegtuig- en treintickets, tenslotte, vormen een indicatie voor jullie reisweg, die ook niet wordt betwijfeld."

Deze motieven worden door verzoekende partijen op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Zij maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus “*Republique de Colombie. Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met *l'Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren. De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. Uit de voormelde COI Focus en de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019, waaraan eveneens in de bestreden beslissingen gerefereerd wordt, blijkt evenwel dat de aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde.

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Hoewel meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, wordt de kern van het conflict gevormd door de toegang tot 'land', zoals ook een onderzoeksjournalist in Colombia bevestigt.

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals eveneens blijkt uit het rapport “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van UNHCR van september 2015.

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL. Opnieuw wordt door een veelheid van bronnen vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw. Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen, worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen.

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vonden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en de slachtoffers van “*confinement*” (23.550 personen), wat letterlijk opsluiting betekent maar eerder doelt op een volledig gebrek aan mobiliteit door bijvoorbeeld gewapende confrontaties of de aanwezigheid van antipersoonsmijnen.

Het merendeel van de aangeduide gewelddadige incidenten in 2018 en 2019 zijn doelgerichte moorden, bedreigingen, aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur en aanvallen met geïmproviseerde explosieven. Daarnaast vonden ook gevechten plaats tussen overheidstroepen en gewapende groepen en tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers. Voorts behoren gedemobiliseerde FARC-strijders, mensenrechtenactivisten, politici, journalisten, sociale leiders en leiders van Afro-Colombiaanse en

inheemse gemeenschappen, vrouwenrechtenactivisten en LGBT-activisten tot de groepen met een verhoogd risico. Verzoekende partijen behoren niet tot deze risicoprofielen.

De situatie in de steden is ook van een andere orde. Volgens het *International Institute for Strategic Studies* (IISS) zijn steden geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken.

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse en agrarische bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Dit kan tevens blijken uit de verklaringen van verzoekende partijen, hun handelswijze en die van hun naaste familie. Verzoekende partijen zijn afkomstig uit Cali in het departement Valle del Cauca. Zij steunen hun verzoek om internationale bescherming niet op het verhoogd geweld in hun regio van herkomst. Zij maken in tegendeel geen enkele referentie aan het algemeen geweld in hun regio. Verzoekende partijen stellen uitdrukkelijk dat ze Colombia enkel verlaten hebben omwille van hun persoonlijke problemen met leden van de FARC die hen zouden hebben afgeperst. Pas in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekende partijen niet naar Colombia kunnen terugkeren omwille van een situatie zoals voorzien bij artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontkent niet dat het departement Valle del Cauca – noch het eraan grenzende departement Cauca – ernstige problemen kent. Sinds 2017 kent het departement Cauca een stijging in politiek en etnisch geweld. Volgens de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 opereren in het noorden van Cauca dat grenst aan Valle del Cauca, een veelheid aan gewapende groepen. Het is een voorbeeld van wat hoger werd aangehaald, met name een gebied waar gewapende bendes – waaronder dissidente FARC-strijders – de bevolking in afgelegen regio's van Cauca onder hun controle trachten te krijgen met het oog op de drugssmokkel en illegale mijnbouw. Paramilitaire groepen zoals de AGC zijn in toenemende mate aan het moorden geslagen, net als de ELN en de EPL. Ook het leger maakt zich schuldig aan mensenrechtenschendingen. Ze plunderen dorpen en voeren buitengerechtigde executies uit.

Het departement Valle del Cauca wordt in het zuiden door de Naya rivier gescheiden van het departement Cauca. De Naya rivier is een gewilde drugsroute met endemisch geweld. Volgens een VN-rapport uit 2017 is Valle del Cauca de regio die het zwaarst getroffen wordt door ontheemding omwille van de gevechten om de controle in de rurale regio van Buenaventura. De gemeenten Jamundí en Bolívar en havenstad Buenaventura hebben het meest te lijden onder het gevecht om de controle van de drugsroutes op de rivier Naya. De database Monitor registreert 62 gewelddadige incidenten in Valle del Cauca tussen 1 januari en 23 september 2019 met 2.895 slachtoffers, waaronder 2.671 slachtoffers van ontheemding en 130 slachtoffers van *confinement*. Verder ondervonden 51 personen bedreigingen en vonden 26 mensen de dood bij doelgerichte moorden. Er vielen ook vier burgerdoden bij een bloedbad.

Zoals gesteld is Colombia nog steeds een land met ernstige problemen en in een deel van het platteland van Cauca en Valle del Cauca is de intensiteit van het geweld problematisch. Uit de toegevoegde documenten en de vele rapporten, rechtstreekse contacten, geschreven en audiovisuele bronnen waarop de COI Focus “*Colombia. Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 is gesteund (zie lijst p. 66-80) kan blijken dat, indien nodig, een intern vestigingsalternatief in de grote steden redelijk en gewettigd is.

Te dezen verklaren verzoekende partijen afkomstig te zijn uit Cali, de hoofdstad van het departement Valle del Cauca. Het is de tweede grootste stad van Colombia met 2,5 miljoen inwoners. Uit onderzoek van het Ministerie van Veiligheid van Cali en het UNODC blijkt dat er een hoge aanwezigheid van illegale gewassen is in de gemeentes in de nabijheid van de hoofdstad. Zo ligt Cali op een internationale

smokkelroute, nabij de haven van Buenaventura die instaat voor de meerderheid van de drugsexport, en zijn de twee departementen rond de stad goed voor 40 procent van de cocateelt in het land. De meeste moorden vinden plaats in de regio Aguablanca, een aantal verarmde en verwaarloosde districten in het oosten van de stad. Dit maakt de stad interessant voor verschillende illegale groepen. Onder meer het José María Becerra front van de ELN, de FARC-EP, de EPL of Los Pelusos en verschillende georganiseerde gewapende groepen zoals de AGC zijn aanwezig in de stad. Vanuit Cali opereren criminele structuren naar andere regio's van het land. Bovendien hebben zowel de stad Cali als het departement Valle del Cauca te kampen met een groot aantal "*internal displaced persons*", algemene onveiligheid, afpersing en smokkelpraktijken. Het aantal moorden is de laatste vijf jaar aan het dalen in Cali. Verder werd 60% van de moorden in Cali in 2017 al toegeschreven aan groeperingen die actief zijn in drugshandel. Hoewel Cali praktisch een dubbel percentage haalt vergeleken met het nationale gemiddelde (25), zijn deze cijfers de laagste van deze eeuw. Dit is volgens Insight Crime te wijten aan de aanwezigheid van huurmoordenaars op zoek naar werk en de proliferatie van criminele bendes die vechten over de controle van de lokale drugsmarkt. De strategische locatie van de stad wordt tevens aangehaald als oorzaak voor het hoge moordpercentage. Straatcriminaliteit blijft evenwel de meest voorkomende vorm van misdaad. Gewapende overvallen zijn in 2017 gestegen in heel Colombia, maar de stijging was het hoogst in Cali. Insight Crime merkt verder op dat het beperkte aantal politiemensen in de stad voor een extra uitdaging zorgt voor het stadsbestuur. Volgens America Nuestra hebben de autoriteiten de afgelopen jaren een aanzienlijke vermindering van geweld en criminaliteit gerealiseerd dankzij preventieprogramma's en stedelijke resocialisatieprogramma's.

Uit de thans voorliggende informatie kan niet worden afgeleid dat in Cali een gewapend conflict heerst, noch dat burgers uit deze miljoenenstad enkel door hun aanwezigheid aldaar een ernstige bedreiging vrezen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er zijn dan ook geen redenen waarom verzoekende partijen, die (het grootste deel van) hun leven in Cali doorbrachten, niet kunnen terugkeren naar de stad waar ze woonden, werkten en hun (schoon)familie hebben. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verzoekende partijen, tenzij uit vrije wil, naar een andere stad in Colombia of naar de hoofdstad zouden moeten verhuizen.

In het eerste onderdeel van het eerste middel citeren verzoekende partijen uit voormelde COI Focus van 13 november 2019 en wijzen zij tevens op een rapport van de VN van 10 oktober 2019, dat evenwel betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Colombia. Zij brengen aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst niet langer actueel of correct zou zijn.

Waar verzoekende partijen in het tweede onderdeel van het eerste middel aanvoeren dat zij een groter risico lopen om door het geweld in hun regio van herkomst te worden getroffen omdat zij rechtstreeks werden bedreigd door dezelfde mensen die ook betrokken waren bij het gewapend conflict, kan worden volstaan met een verwijzing naar hoger weergegeven motieven op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan deze bedreigingen. Deze problematiek heeft overigens geen betrekking op de voorwaarden voor het bekomen van subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in meer subsidiaire orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN